

SUKKVAND ISLAND

de David Vann

El mes de febrer acostuma a ser fred i a fer-nos sentir l'hivern amb més força... Cosa que els membres del Llibrefòrum vam viure encara amb més intensitat a l'enfrontar-nos amb la novel·la de David Vann: una narració esgarrifosa i absolutament impactant. La trama és ràpidament resumida: en Jim decideix deixar-ho tot i refer la seva vida en una illa desèrtica d'Alaska; ha comprat una casa i hi ha convidat el seu fill, en Roy, amb qui vol recuperar una relació que ha estat àrida des que es va separar de la seva mare. El problema rau en què en Jim no és una persona estable i que té un escàs coneixement del medi en el qual ha decidit establir-se. I que en Roy se sent presoner en aquell ambient, enyora els amics i l'escola, la germana i la mare, malgrat que sent que ella la va empènyer en aquesta aventura.

Els personatges són difícils i no creen gaire empatia; la descripció del paisatge arriba a aclaparar: sempre el gel, constantment condicions que posen a prova la resistència de l'ésser humà, una total incomunicació car no hi ha veïns, només una ràdio i un hidroavió que aterra cada mes a l'estiu i quan pot durant l'hivern.

Un narrador en 3a persona ens marca una certa distància respecte al que ens està explicant o descrivint però la veritat és que ens manipula força: durant la primera part de la novel·la, ens situa en el punt de vista del protagonista més jove, el fill de 13 anys, i durant la segona part de la novel·la ens situa en el punt de vista del protagonista més gran, el pare del noi. Això, aquest moviment en l'enfocament del narrador, és el que provoca que l'incident més important de la narració, el clímax que deixarà sense alè al lector i que el farà tornar enrere per comprovar si ha llegit correctament, si ha comprès degudament, si ha interpretat encertadament... sigui un veritable sotrac.

David Vann és un gran narrador: domina la tècnica literària de manera que embolcalla i absorbeix el lector. La traducció al català de Francesc Rovira: impecable. Tanmateix, no podem dir que sigui una novel·la agradable. Gens. De fet, alguns llibreforumencs estaven indignats del que havien llegit i els que no ho estaven, no tenien cap ganes de tornar a cap altra obra de l'autor a curt termini.

Si mirem la biografia de Vann, veiem un home que usa la literatura com a catarsi: allibera les fantasies del què hauria passat si... David Vann va créixer a Alaska i també un dia va rebre una invitació del seu pare a viure amb ell en el gel... però en la biografia real, ell va dir que no, va rebutjar la invitació. El seu pare es suïcidà poc temps després. Aquesta novel·la, Sukkvand Island, és el que creu que hauria pogut passar si hagués dit que sí. Esborronador.

Us deixo un fragment, una metàfora que en Jim repeteix al seu fill com a

interpretació del món:

“Al principi, el món era un camp immens i la Terra era plana. Totes les bèsties hi vagaven al damunt i no tenien nom, i la bèstia gran es menjava la bèstia petita i ningú no se n’escandalitzava. Aleshores va arribar l’home, pelut, estúpid i dèbil, i es va refugiar a les vores del món, i es va multiplicar i es va tornar tan nombrós i malvat i assassí en la seva indolència que les vores del món van començar a cedir. A poc a poc es van anar torçant i corbant, i els homes i les dones i els nens es van enfilear els uns a sobre dels altres per no caure, i mentre grimpaven, amb les ungles s’arrencaven el pèl de l’esquena, fins que a la fi tots els homes van quedar pelats i nus i morts de fred i assassins i arrapats a les vores del món.”

Bona lectura!

Muntsa Farré